

במדינה

(המשך מעמוד 14)

בולות של ישראל, כגון רמת-הגולן, ירושלים והגדה המערבית. **„נאצר הכונס“**, אולם החשבון כולו היה מבוסס על טעות אחת: נשיא מצרים כלל אינו מסוגל להסכים להסדר כזה, ש' יספק את האינטרסים של מצרים בלבד. אילו קיבל עבדאל-נאצר את ההצעה האמריקאית, היו אירגוני-החבלה והסורים פותחים מייד במקלה: עבדאל-נאצר בגד בעור לם הערבי, מצרים דואגת רק לעצמה. ה' דבר היה מנחת מכתמים על עמדתו של עבדאל-נאצר בעולם הערבי, שהתערעה ב' לא הכי.

לכן הודיע נשיא מצרים כי אינו מקבל את ההצעה האמריקאית.

הכנסת

עושק

המיעוט

הישיבה היתה בלתי-פורמלית, והיא התכנסה בחדר-הישיבות של ועדת החינוך ב' כנסת, שלושה ימים לפני פתיחתה הרשמית של הכנסת השביעית. זימן את נציגי ה' עות מוכיר הכנסת, חיים לאורי. המטרה: להכין מבעוד מועד את עבודתה של הוועדה המסדרת, כדי לחסוך זמן כאשר זו תורכב רשמית עלידי הכנסת.

תפקידה של הוועדה המסדרת הוא להציע לכנסת את כל הסידורים הטכניים, המאפיינים לבית-המחוקקים על ועדותיו הש' נות לפעול באורח תקין. בעיקר: בחירת סגני-היושב-ראש והרכב הוועדות הקבועות. כראש הסיעה הגדולה ביותר הוומן ח'כ' משה ברעם, איש המערך, לשבת בראש הישיבה הבלתי-רשמית. אולם כשהעלה את הצעותיו, עשה זאת בכל התוקף שיש למי שמדבר בשם 60 ח'כ'ים. מה עור, שהידידות המופגנת בינו לבין נציג גח'ל, ד"ר יוחנן בדר, העידה כי שתי הסיעות הללו כבר סיימו בינן את חלוקת התפקידים והכיבוים בכנסת.

הצעתו הראשונה של ברעם לא חרגה מרוח התקדים שנקבע בכנסת הקודמת. הוועדה המסדרת תהיה מורכבת מ-27 נציגים של הסיעות הגדולות ושל הסיעות בנות ארבעה ח'כ'ים. סיעות קטנות יותר יהיו מיוצגות עלידי משקיפים חסרי זכות-הצבעה **התקדים הפולני**. נציגי הסיעות ה' קטנות מיחו, כמוכר, על קיפוח זה. אך ברעם-בדר נשארו בשלהם. נציג גח'ל אחר, פרופסור האנס קלינגהופר, אף הפליט בקור צרורו: „הסיעות הגדולות יכולות גם לשבת לבד ולגמור את העניינים“.

ברגע זה נולד מה שנועד לזכות, במרוצת השבוע, בנינו „בלוק המיעוטים“. הציע ח'כ' העולם הזה הטרי, שלום כהן, לא ייתכן לשלול ייצוג מעשרה אחוז מחברי הכנסת, השייכים לסיעות הקטנות. הוא לא התכוון רק לייצוג בוועדה המסדרת כשלעצ' מה, אלא הסביר כי חשוב יותר הייצוג בוועדות-הכנסת החשובות, ובבחינת סגני יושב-ראש הכנסת.

„בחוק החברות קיים המונח עושק המ' עונט. החוק מגן על המיעוט בחברת-מניות מפני התנכלות הרוב“, הסביר כהן. עקרון זה, שהרוב אמנם זכאי למצות את זכויותיו אך אסור לו לעשוק את זכויות המיעוט, אומץ עלידי בית-המשפט העליון גם במיש' פט המינהלי. יהיה זה אך נאה שבית המחוקקים יכיר גם הוא בצדק הטבעי של מניעת עושק המיעוט“.

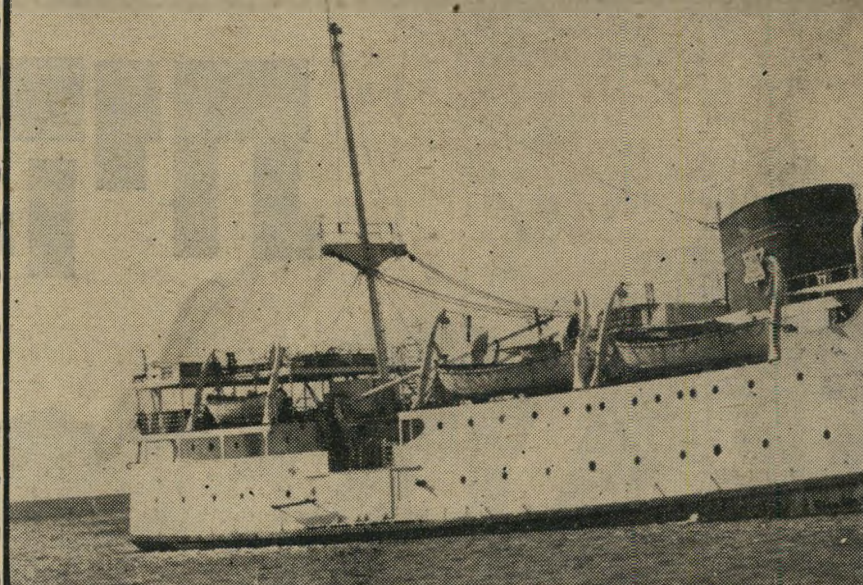
נציגי המערך, גח'ל והמסד'ל לא התלהבו, כמוכר, מן הרעיון. אחדים מהם גיחכו: אך יסתדרו גרום (מאגדת ישראל) ואורי אב' נרי בבלוק אחז' גישת הסיעות הקטנות היתה שונה לחלוטין:

● ח'כ' יעקב גרום הצטיין בהמשך הדיון גם כלוחם עקבי בעד הרעיון של ייצוג הסיעות הקטנות המאוחדות בכל מוסדותיה הקבועים של הכנסת.

● ח'כ' אליעזר שוסטק (המרכז החופ' ש') הצטרף לעמדה זו, אף העלה תוך כדי הדיונים נימוקים נוספים, מניסיונו הארוך כח'כ'.

● ח'כ' יגאל הורוביץ ומאיר אביזוהר (הרשימה הממלכתית) הסתייגו מן התביעה לייצוג כזה בוועדות כמו ועדת חוק-ובטחון, שגן תמכו בהצעה כי יינתן לסיעות הקטנות סגן יו"ר שייצג את האינטרסים שלהן ב' נשיאות הכנסת.

● ח'כ' גדעון האונגר (הליברלים העצ' מאיים) איבד את עצם הנטייה להתקרבות והידיברות, אך כמישפטן ספק שהדבר אינו בריצוץ, באשר הוא מחייב הקמת סיעה מאוחדת לכל דבר.

התקיפה העיקרית של אנשי הקומנדו באילת

את האחריות מירדן ולמונע פעולת-גמול ישראלית על נמל עקבה, על-כ'ל-פנים, יש להניח, כי המיבצע לא בוצע כפי שטענו המצרים בסיפור שפורסם בביטאון המצרי הרשמי אל-אהרס.

לפי הגירסה המצרית הוטסו אנשי-הצפר-דע המצרים ליעדם במסוקים דרך שטח מידבר סיני והנגב. הם הונחזו על החוף, יצאו משם למלא את משימתם, חזרו אל בסיס היציאה והוחזרו במסוקים.

בפרסמה גירסה זו רצתה מצרים, כנראה, להמשיך כי חזירות לעומק אינן פאטנט ישראלי בלבד, וכשבש שיחידות פשיטה יש-ראליות יכולות אומנם לחדור עמוק אל תוך עמק הנילוס, כן מסוגלות יחידות פשיטה מצריות לבצע חדירה לעומק דרך שטח שבידי צה"ל עד לנמל אילת.

גירסה מצרית זו היא בלתי מתקבלת על הדעת. מבלי להיכנס לפירוט ההיכחות, נעלה מכל ספק שהמצרים לא ביצעו את הפשיטה בדרך שהתימרו לבצע.

ייתכן אומנם ואנשי הקומנדו הימי שלהם ביצעו את החבלה אחרי שהוטסו לכיוון אילת במסוקים. אולם אז עברו, כנראה, ה' מסוקים המצריים בטריטוריה סעודית, לא-רף החוף המזרחי של מפרץ אילת, כשהם יכולים לחנות חניית ביניים לשם תידלוק, ולהנחית את אנשי הקומנדו הימי בחוף ה' סעודי, משם יצאו לעבר היעד.

אולם גם חדירה מהחוף הסעודי עשויה להתגלות.

הסקמה המזרח

כמעט קרוב לוודאי, שאם אומנם היו אלה אנשי קומנדו ימי מצרי ש' ביצעו את הפעולה, הם יצאו מנמל עקבה בואה ויציאתה של יחידת צבא מצרית מעקבה, לא יכלו להיות נסתרים מעיני ה' שלטונות הירדניים בעקבה. כשם שירד לא תוכל לגול מעליה את האחריות כש' יחידות פשיטה יצאו משיטתה לתקוף מ' רות בשטח המותקן בידי ישראל, כך אין ממשלת ירדן יכולה להתנער מאחריותה לפעולה גם הפעם, אפילו אחריהם הם שנטלו עליהם את האחריות לכך.

ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה ל' נוע שיט חופשי לנמל עקבה, כולל של מיטענים צבאיים. אחרי שיצאה מלחמת ששת-הימים כססימת השיט החופשי ב' מפרצים חרותה על דגלה, אין ישראל יכולה כיום למונע שיט חופשי במפרץ אילת.

אולם העובדה, שבפעם הראשונה מאז ה' סיכסוך הישראלי-ערבי, הותקפו כלי-שיט אזרחיים ישראלים וחובלו, והעובדה שלא אירגוני-סירור לקחו על עצמם את האח' ריות למיבצע, אלא מדינה ערבית שהכ' רינה כי אינה מכירה בהפסקת-האש — אלה מהחיים, ללא ספק, הכללה חמורה במלחמה יותר חמורה, אולי, מכל ההתקפות המצ' ריות הצבאיות עד כה. כי מבחינה מה' תית ניצבת עתה ישראל במפרץ אילת, ב' מצב שעמדה בו ערב מלחמת ששת-הימים.

איך הם חדרו?

את שלוש האפשרויות לחדירת החבלנים מפגוע במבוסס על הגירסה המצרית, לפיה הוזדרו החבלנים במסוקים שטסו דרך מידבר סיני עד לקרבת אילת, אפשרות שנייה, מתקב' לת יותר על הדעת, מתארת את מסלול ה' מסוקים האפשרי שעבר מעל אדמת סעודיה. האפשרות השלישית היא חדירה מנמל עקבה שבשטח ירדן, הנמצא ממול לנמל אילת.

בה, הוכרה בהסכם בלתי-כתוב בין ישראל לירדן כעיר-נמל מפורות שאיו לפגוע בה, היא שפגמה באמצעי ההתגוננות והמנע על האוניות האזרחיות בנמל. עתה שוב אי אפשר יהיה לראות בנמל אילת כנמל שאינה משתלבת במישחק המלחמה בין ארצות ערב, אירגוני הטיקור וישראל.

גותרה עוד בעיית האחריות למיבצע. מצ' רים נטלה על עצמה את האחריות אחרי הצהירה כי צבאה הוא שביצע את המיב' צע. ייתכן והיתה זו הצהרה שנועדה לגולל

חוטפת ליידיה כארד

מכתבי-התנצלות לחסופים

— בעבר: לילה כאלה, חוטפת מטוס ט.ו.א. לרמשק, באה להרצאה במקום בו למדה לפני חמש שנים.

„ביקשתי מחברת ט.ו.א. את רשימת הנוסעים שהיו במטוס בשעה שחטפתי או-תו“, סיפרה בצניעות, „אני רוצה לכתוב לכל אחד מהם אישית ולהתנצל על הטרחה שגרמתי להם.“

„רק את חובתי“. מלבד עובדה זו, חשה החוטפת המנומסת שביעות-רצון ממע' שיה. סיפרה היא לקהל המאזינים המרותק, שכלל גם כתבת אמריקאית: „עשיתי רק את חובתי — ואין זה הרבה, כשאת יודעת שכל אחיך וידידך נושאים גם הם נשק נגד האויב. אני מאמינה שנערה ערבייה מסוגלת להילחם לשיחרור ארצה לא פחות מגבר ערבי.“

„כשענייה מלאות מרידות וכאב“, ממשיכה הכתבת ומדוחת, סיפרה לילה כיצד, בגיל ארבע, גורשה משפחתם מביתם בחיפה, בעת מלחמת העצמאות, ונמלטה ללבנון. שם בגרה את אינוברסיטה, עברה לכתיבת לע' בוד בהוראה, ואחרי מחברותיה, לחזית הע' הצטרפה, עם ארבע מחברותיה, לחזית הע' חמית לשיחרור פלסטין.

המש המוסקטריות. היתה זו חמי' שיה פעלה מאור. אחת מהן, שיליה גולה, נהרגה בהתקפת מחבלים בשכם. שנייה, אמר' נה דחבור, עומדת עתה למשפט בשווייץ על ההתקפה נגד מטוס אל-על בציריך. שלישית, ראשיתה, סמנה פצצה בשגרירות הבריטית בירושלים. הרביעית, בלונדוניית קטנה המכונה סוויי, פעלה עזיין במחתרת.